

AYŞEGÜL ILGAZ

BÂD
AVA
HAVA

DESTEK YAYINLARI: 1125

EDEBİYAT: 350

AYŞEGÜL ILGAZ / AVA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumahıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Zümrüt Bıyıklıoğlu
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ağustos 2019

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-613-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Altın Kitaplar Yayınevi

Göztepe Mah.

Kâzım Karabekir Cad. No. 32

Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul

Sertifika No. 44011

AYŞEGÜL ILGAZ

BÂD
AVA
HAVA

*Bu hikâye yaşanmış olaylardan
esinlenilerek yazılmıştır.*

Gerçeklik görecelidir.

*O nedenle kendi gerçeğini görmeyi seçen
herkese ithaf edilmiştir.*

Teşekkürler

Bana okumayı iki defa öğreten anneme, engelleri yıkmadan sevgiyle aşmayı öğreten babama ve son olarak ayrı yolları seçerek de kardeş olunabildiğini gösteren ağabeyime teşekkürler.

2019-İstanbul

Prolog

Ormanın alacakaranlığı, kulübemin sarı ışıkları, ortada yanan ateşin çıtırtısı, tazelik kokusu, az da gül var havada. Sıcacık bardaktan içtiğim iksirimin tadı damağımda, her şey hafızamda. Sessizce bekliyorlar ateşin çevresindeki kütüklere oturmuş misafirler, bu sessizliği ne zaman yaracağım kılıcım la diye...

Gençler, yetişkinler ve çocuklar...

Ateşin başında oturan dostlarım...

Durun, az durun daha. Kolay yürünmedi o yollar. Bilin ki orman da bir patika için yüreğini pusula ederek oradan geçmiş eski yolcular, yürüye yürüye, ayaklarıyla orayı yol kılmıştır. Size ışık olsun diye yanıp kül olmuştur aşkla.

Küllerden yeniden doğacak hafızamda bir yolculuğa çıkmaya hazırlanıyorsunuz şimdi karşımda. Sırrı merak ediyorsunuz. Merakla yanıyor kalplerinizin kandilleri. Daha da aydınlanıp, şifa olsun istiyorsunuz akıllarınızdaki ve kalplerinizdeki o boşluğa...

Bir bilseniz... Bir bilseler oysaki... Sırla sıvanmışlar, Tanrı boyasıyla boyanmışlar.

Ama doğru, yolcu yolcu olduğunu yolsuz nasıl bilir? Hikâyeler zaten bunun içindir. Yaşanmış yılların bir bir demlenmiş acıları ve aşklarıyla bir yolcu yolun sonunu baş ettiğinde, başında bekleyenlere anlatmaktan başka kalır mı gaye?

Sessizlik... Az daha sessizlik... Yolumuz uzun. Tekrar tekrar geleceğiz bu ateşin çevresine.

İlk durak Çıkış'a: Yıllar öncesine gideceğiz seninle. Oradan devam edeceğiz uzunca bir süre. Sessiz de olsan duyuyorum seni. Anlatacağım, sen de beni duyabil diye. Şimdi bir dem daha dinleneyim. Yolumuz uzun.

Biraz dinlenelim, az daha.

Ne de olsa anlamak için önce gerçekten sevmen lazım.

Tek nefeste doğurur, tek nefeste öldürür hayat, namı diğer Aşk. Her şeyi böyle bir eder.

Öyleyse nefesimi sükûnetin altın boyasına daldırıp çıkarıyorum. Bir nefes verip anlatıyorum şimdi.

Çıkış - Bâd Kapısı

Nereden geldiğini, nereye gittiğini bilmeyen insanların arasında kim olduğunun hiçbir önemi yok. Kapıların önünde ya da ardında, kimsenin seni tanımadığı bir zamanda istediğin kişi olabilirsin. İnan-dırıcı gelmez ama bu. Sen, kendine inanmak için bir neden ararken özel bir anı beklersin. Her şeyin yerli yerine tam zamanında oturdu-ğu o mükemmel anı... Bu tek an uğruna sonsuza dek yürüyebilirsin yolunda. Oysaki inanmak seçmektir. Çünkü son kapının anahtarı o seçimin tekliğine olan inançta gizlidir.

“İnsanoğlu, insan olmadan önce havadan, sudan ve topraktan yapılmış üç kapıdan geçmelidir. Bu eşiklerden geçebilen insan ilk ve son gerçek sınavı olan Altın Kapı’nın önüne gelecektir. Ve bu kapıdan sadece inancı bölünemeyenler geçecektir.” A.

Temmuz 2013

Atatürk Havalimanı

Terminal I. Çıkış Kapısı Bekleme Salonu

İstanbul-Türkiye

Dua ediyorum. Dinliyor musun?

Doğru ne yanlış ne bilmiyorum. Keşke en azından bir şeyden emin olsaydım. Böylece gözüm kapalı, en azından bir adım atabilirdim. Sonra geriye bakar, şimdimi anlardım. Oysa seçeneklerin

farksızlaştığı bu yerde neyi, nasıl seçerim? Peki, nasıl geldim buraya? Nasıl seçtim ki ben? Daha dün inancım tamdı. Şimdiyse inanacak bir şey kalmadı. Oysaki her şey inancın kırıldığı o gün başlamıştı.

Bir masal olmayı istiyordum ama birçoğu gibi ben de isteğimden korkuyordum. Çünkü biz masal dinlemekten hoşlansak da mucizelere inanmamayı tercih ederiz. Bu yüzden mucizelerin olmadığı bir hayatta, hikâyenin masal olması da imkânsızdır.

Bu kaideyi yıllar önce ilk defa, hiçbir şey bilmediğimi söylediğimde yıkmıştım. Ama hüsrân vardı o sefer. Şimdi uyum var sadece. Yorgunum.

O zaman da hayattan yorulmuştum. Ona düşman gibi bakıyor, kendimi onun kölesi gibi hissediyordum. Yine de masalımı, mucizelere inanmaktan vazgeçtiğimde yazmıştım. Oynadığım en riskli oyundu. Ömür pahasına oynanan bu oyun için itiraf ediyorum önce ölmek gerekiyordu. Aklın almayacağı güçlere, kalbe sığmaz denilen sırlara şahit oldum ama inanır mısın, başıma gelenlere inanmak gerçekten çok zor oldu. Çünkü anlamıştım; mucizeler yoktu ve gerçeği anlamak için de onları birçok kez yaşamam gerekecekti.

İhtiyacın olan tek şey, bu hayatta birçok kez hazırlıksız yakalanacağın olayların olduğunu bilmektir. Çünkü hayat, insanı bilmediği yerden test eder. İnsanoğlu mutlak bilginin peşinde ömrü boyunca bile gitse, sonunda varacağı yer bilmemek herhalde.

Anlamaksa...

İşte bu anahtar...

Bu her kilitli kutuyu, kapıyı açabilir. Sırrı çözen, mührü kıran dır. Bu konuda daha öğrenilecek çok şey var. Gidecek daha uzun bir yol olmalı. Senin ve benim... Ama şimdilik sadece bir sonraki adım önemli. Söz verdim bir kere. Dinleyeceğim seni. Örmeyi öğreneceğim ben de. Ama önce anlamam lazım. Şimdilik izin ver anlatayım.

Sesleniyorum sırrımı...

Dinle!

Bilmiyorum bu sefer nereye ama görebilirim bunu, sen dinledikçe.

Örmeyi öğreneceğim ama düğümleri çöze çöze.

Havalimanında yalnız başıma oturmuş bekliyorum. Yüzüm çıkış kapısına dönük, hareketsizce izliyorum. İçim uyuyor, uyandırmıyorum henüz. Başka bir şeylerden bekliyorum beni bana anlatmasını... Birazdan uçağa geçecek kabin görevlileri kapıya doğru yöneldiler şimdi. Bilet kontrol masasının arkasında bir kadın görevli, önünde de bir adam var. Neşeliler. Adam elindeki bileti sallarken heyecanla konuşuyor. Bakışları, masanın ardında onu gülümseyerek izleyen kadının dudaklarına dönük... Hissediliyor; kadını öpmek istiyor. Ama önce başına gelenleri anlatacak. Merak ediyorum. Şehvetle baktığı o dudaklardan daha önemli ne olabilir? Sohbetin içine dalıp bekleyişimden uzaklaşmak istiyorum. Oturduğum yere gömülmüş gibiyim. Bedenim koltuğa dağ gibi yerleşmiş, hareketsizliğimden dolayı hissiz. Zihnim bile bu durgunluğa dayanamamış, uzağa kaçıp hareket eden dudaklardan kelimeleri okumaya çalışıyor. Kadın dudaklarından yayılan gülümsemeyi eliyle gizlerken gözlerini adamın bakışlarından kaçırıyor. Utanıyor. Ne güzel erdem utanmak... Mütevazılığı beraberinde getiriyor. Adamın dudaklarını okuyorum, “Hiç böyle hissetmemiştim” diyor. Kadının dudaklarındaki gülümseme tutunmaya çalışırken gözleri ancak bir başka kadının anlayabileceği şekilde az önce kaçtığı bakışlara hiddetle kilitleniyor. Kadının gözleri konuşmaya başladığında adam dinlemiyor. Kadın uyarıyor aslında adamı. Sessizce... Devam ediyor adam: “İnanılmazdı. Her şey çok güzeldi.” Kadının suratına merakla bakıyor ama o gözlerin dediklerinden kaçıyor. Sır açığa çıkmıyor. Kadının gülümsemesi düşüyor, çenesi dudaklarını geriyor. Adam duymuyor kadının sessiz haykırışını. Şöyle diyor kadın kaşlarıyla: “Senden nefret ediyorum!” Burun deliklerinden çıkan ateşin ne kadar yakıcı olduğu hakkında adamın hiçbir fikri yok. Adam konuşmaya devam ediyor. Az önce

öpmek istiyordu bu kadını. Kadın da istiyordu bu öpücüğü ta ki adamın konuşması bitene kadar, adam susunca kadın da kapadı aralık olan o kapıyı. Dudakları konuşuyor şimdi kadının. Büzüşmüş, adamın neşesinden iğreti olmuşlar. Zaman yavaşlıyor. Arkasında rüzgâr bırakarak sırtını dönüyor kadın. Saçları, adamın suratını yalarken sözlerini de kesiyor tel tel. Tekrar adama dönüyor ve elindeki kâğıtları havaya kaldırıp sallıyor. Yeniden hızlanan zamanda, sahte gülümsemesiyle “İşim var. Görüşürüz. İyi yolculuklar” diyor. Gelecek cevaptan kaçarak uzaklaşıyor. Sanırım aslında başka bir hikâye yaşanıyor. Bu kadın karşısındaki adama muhteşem bir gece yaşatmış o kadını tanıyor. Belki de kendi tanıştırdı. Birlikte gidecekleri bir yere belki onsuz gittiler. Şimdi ben utaniyorum. “Girme... Girme... Başkalarının işlerine şu burnunu sokma. Kendine bak. Hikâyelerini rahat bırak. Sana ne?” Ama bir dakika! Onlara baksam da kendimi görmüyor muyum aslında? Bu hırçın, küskün, öfkeli ve hassas kadın da ben değil miyim? Yıllarca o kadın olmadım mı istesem de istemesem de?

Beni öpmek isteyen âşık adamların başka kadınlarla yaşadıkları mutluluklarını izledim. Bir zamanlar bu kadın gibi benim de bedelim titriyordu soğuktan. Kadına el uzatmak istiyorum şimdi. Kendime sarılır gibi sıkıca sarıp ona, şöyle söylemek geliyor içimden:

“İstedğin yere git. Kaçamazsın içindeki ateşten. O yüzden yaşa istediğin gibi. Doğrusu yok, yanlış olmadığı gibi.”

Yere bakıp uzaklaşırken o da bedeninde değil. Zihni dün geceki buluşmada... Pişmanlıktan kıpkırmızı yanakları öfkeyle yakıyor içini. Onların masasında o da oturuyor şimdi, aralarında hem de. Onlar birbirine bakıp kahkaha atarken tam ortalarında, kendi yarattığı felaketi izliyor. Bağırsa bile duyulmayacak kadar yok şu an oturduğu yerde. Biri daha hayal kırıklığı ile mücadele etmek için işine hapsediyor kendini. Kararlı. “Düşünmeyeceğim! Hayır. Hayır. Hayır. Çık kafamdan!”

Ben nasıl bilebilirim? Bir kadının gizli oyunlarının içinde oynamak olmuş bir adamın aşkının gerçekliğini nasıl bilebilirim? Adam oturdu şu köşeye, sırasını bekliyor. Benim gibi sersem...

Nefesim daralmış, taşmak üzere, içim sıkışmış. Adım adım geldim gömüldüğüm bu koltuğa. Ne çok yol kat ettim de yine geldim en başa. Uçağı beklerken içim atlayacak başka bir uçurum arıyor, daha eğlenceli, riskli olması kaydıyla. Önemsiz riskler içeren eylemler ne kadar huzurlu olsa da kalbimi ağzıma getiren heyecan olmayınca girer miyim yine de o kapıdan? Bakışlarımı yerden kaldırıyor, kapıya yöneltilip az sonra gömüldüğüm koltuktan doğrularak yürüdüğümü hayal ediyorum. Paralel bir yaşamda nasıl görüldüğüme bakıyorum. O uçak kalktığında bu sefer kim olacağım acaba? Her kapı başka bir yol seçmek için fırsat sunar. Olduğun halinin devam etmesini beklentilerinden çıkarman gerek. Çünkü her büyük seçimde olduğu gibi, o önemli kapının ardında savaşacak sayısız dev seni bekliyor. Ve onları yok ettiğinde kapıdan geçmeden önceki halinden eser kalmıyor. Gireceksen bu kapıdan, yok etmen gereken ilk şey sensin. Ama yok edeceğin sen kimsin?

İçimdeki bu boşluğu az da olsa doldurmak için ayağa kalkıp derin bir nefes alıyorum... Gece yaklaşıyor. Pencereye, batan güneşe doğru yürüyorum. Eğilip cama nefesimi uzun uzun veriyorum. Bu benim değil mi?! Yani... Bazen nefes aldığımdan şüphe ediyorum. Beliren buğuya elimin izini bırakıp bir söz daha veriyorum. Soyunacağım. Tam burada. Çırılçıplak anlatacağım. Dinliyor musun? Yanımda mısın hâlâ?

Dün soğuk yatağымda döne döne geçirdiğim gece yüzünden uyku girmeyen gözlerim, şimdi yanıyor işte. Uyusaydım keşke. Dua etmeliyim. Dayanabilirim. Düşüncelerle ağırlaşan başımı dik tutmakta zorlanıyorum. Birkaç voltadan sonra oturuyorum yeniden. Yan koltukta nöbetçi gibi bekleyen sırt çantama yaslanmak iyi olur. Bir çanta dolusu geçmişimle ben, geleceğe adım atmadan önce başlıyoruz anın

sonsuzluğunda seninle buluşmaya, biraz uyumaya. Uykunun farkında ola ola uyumaya... Dinliyor musun? Anlatıyorum. Geliyorum yanına.

Yeterli vaktim var mı acaba diye merak edip saate baktığımda neden bu kadar erken geldiğimi hatırlıyorum. Zamana ihtiyacım vardı düşünmek için çünkü emin değildim. Geçilen her kapının hem bir seçiş hem de bir vazgeçiş olduğunu biliyordum. Ama seçtiğini henüz yaşamadan, vazgeçtiğini daha anlayamadan neden, nasıl geçersin o kapılardan? Bilmiyorum ama soracağım, merak etme cesaretim var hâlâ. Tek ihtiyacım olan gömüldüğüm yerden beni doğrultacak o his. Az zaman var ama dalınacak sular derin. Kısa, derin bir uyku için bırakıyorum kendimi. Kaderin bir tutan bir bırakan ellerindeyim...